

moran, spoznavati zanimivega mojstra, predstavljaljočega ves razvoj nove šole, le enostransko kot portretista. Čisto slučajno sem prišel do tega, da sem videl drugje dvoje njegovih pokrajin; človeka pa mika radovednost še po marsičem, kajti reprodukcije po raznih zgodovinah slikarstva pri največji vestnosti ne morejo odgovarjati vsem zahtevam.

Važni vpliv japonske umetnosti se pri Manetu še ne pozna; svojo barvno teorijo ima od lastnega opazovanja na podlagi Velasqueza in Goye, do brezsenčnosti Japoncev pa je od njega še daleč, daleč. Ploski značaj japonskih slik si je prilagodil pred vsem moderni plakat; šele pozneje je prodrl tudi v slikarstvo v običajnem zmislu besede in mu zapustil svoje plodove.

Eden najvažnejših med temi plodovi je bila revolucija proti starim kompozicijskim teorijam, po katerih mora slikar težiti za blagodejnim ravnotežjem na platnu razdeljenih mas, za harmonijo linij in drugimi cilji, ki so res morda v gotovih dobah in pri gotovih umetnikih občutno preraščali enako važne interese, a imajo vendarle zase vsa estetična načela. Umotvor večne lepote, kakršen je Giorgionejev „Koncert v naravi“ v Louvru, bi bil brez te kompozicije banalnost.

(Dalje prihodnjič.)

Poljubi me . . .

Poljubi me . . .
 Zapri oči —
 naj ustne drgetajo,
 poljubi me,
 srce odpri —
 naj duše šepetajo —
 Le trdno mi zapri oko
 in roka stisne naj roko —
 Morja se vali bijejo,
 nad njim pa zvezde sijejo . . .
 Nocoj, nocoj je tvoja noč,
 nocoj, nocoj je moja noč —
 poljubi me . . .

Adolf Robida.

